

Arrest

nr. 102 014 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 januari 2013.

1.3. Op 25 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Vehari district in de provincie Punjab. U behoort tot de ahmadiyya geloofsgemeenschap. Hierdoor kende u verschillende problemen. Als kind werd u omwille van uw geloof in de vierde klas van school gestuurd. U ging daarna naar Rabwah waar u uw studies afmaakte. Sinds 2008 was u regionaal voorzitter van khuddam-ul-ahmadiyya. U was werkzaam bij uw werkgever C. A. (...), maar toen hij in november 2008 te weten kwam dat u ahmadi bent, werd u ontslagen. Sinds 2010 had u een eigen winkel. In de moskee tegenover uw winkel predikte de imam dat u geen moslim bent en dat mensen niets bij u mochten kopen. Er werden ook pamfletten opgehangen aan uw winkel waarop stond dat u geen moslim bent. Verschillende personen zetten de bevolking tegen u op. Daarnaast werd u op straat ook geslagen en bedreigd omwille van uw geloof. Op 20 augustus 2011 werd er een klacht tegen u opgesteld en een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. U werd ervan beschuldigd uw geloof te hebben verkondigd. Op 20 september 2011 reisde u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van Pakistan naar België met een transit in Doha. Op 22 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een gecertificeerde fotokopie van een klacht tegen u, twee gecertificeerde fotokopieën van FIR's (First Information Reports) in verband met uw ouders, een attest dat uw voorzitterschap binnen de ahmadiyya gemeenschap aantoonde, vier badges van de ahmadiyya gemeenschap in België, twee betalingsbewijzen van de ahmadiyya gemeenschap in België, een certificaat van de ahmadiyya gemeenschap in België, een foto, een schoolcertificaat, een certificaat van registratie als verkoper, een poster van uw winkel in Pakistan, een attest van bekering van drie personen, enkele algemene artikelen die geen betrekking hebben op uw persoon en een aangifte van verlies van documenten.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit **informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA)**, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van twee Pakistaanse paspoorten en dat u met elk van deze paspoorten een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk (VK). In december 2010 werd u een studentervisum toegekend (zie blauwe map). U hebt deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Aanvankelijk verklaarde u in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u met een vals paspoort naar Europa bent gereisd en dat u nooit een visum verkreeg voor een Europees land (zie DVZ verklaring punt 21, 22 en 23). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers dat u in september 2011 rechtstreeks van Pakistan via Doha naar België bent gereisd (zie DVZ verklaring punt 35). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, meer dan een jaar na uw asielaanvraag, gaf u toe dat u van januari 2011 tot september 2011 in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas tijdens het gehoor op het CGVS toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er nog maar weinig geloof kan worden

gehecht aan uw verdere verklaringen. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging, en meerbepaald omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u werd gezegd dat u er geen asiel kon aanvragen omdat u er met een studentenvisum naartoe gereisd bent en dat u niet veel weet van een asielpcedure in het VK (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ten tweede merkt het CGVS op dat u, ondanks dat u toegeeft in 2011 grotendeels in het VK te hebben verbleven, toch bij uw asielrelaas blijft zoals verteld in uw vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ (zie CGVS vragenlijst). U blijft er bij dat u in augustus 2011 aangeklaagd werd, ook al was u toen in het VK. Dit komt weinig geloofwaardig over. Als u werkelijk al van 22 januari 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.5) in het VK was, waarom zou u dan (valselyk) worden aangeklaagd in augustus 2011. Dit houdt weinig steek, des te meer daar de feiten zouden terug gaan 2009, wanneer u zogenaamd personen zou hebben bekeerd (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). Wat er ook van zij, het lijkt er op dat u weliswaar uw verblijf in het VK wil toegeven, maar toch wil blijven vasthouden aan uw asielrelaas.

Ten derde kan u geen enkel overtuigend stuk voorleggen dat deze problemen zou kunnen staven. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen. De kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De gecertificeerde fotokopie van de klacht tegen u dateert, zoals gezegd, van meer dan een half jaar na uw vertrek uit Pakistan. Dat men u dan wil aanklagen, houdt geen steek en de authenticiteit ervan kan dan ook danig in twijfel worden getrokken, des te meer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse of vervalste documenten kunnen worden verkregen. De twee gecertificeerde fotokopieën van FIR's hebben enkel betrekking op uw ouders en dateren van 1993 en 1996, meer dan tien jaar voor uw beweerdde problemen. Het attest van de ahmadiyya gemeenschap is een begin van bewijs dat u voorzitter was van khuddam-ul-ahmadiyya. Ook dit wordt niet betwist. De vier badges van de ahmadiyya gemeenschap in België, de twee betalingsbewijzen van de ahmadiyya gemeenschap in België, het certificaat van de ahmadiyya gemeenschap in België en de foto tonen aan dat u tot de ahmadiyya gemeenschap behoort. Dit stelt het CGVS niet ter discussie. Het attest van bekering van drie personen is geen bewijs van uw gestelde problemen, uw naam staat er immers nergens in vermeld en u toont geen band aan met deze bekeringen. Het schoolcertificaat, het certificaat van registratie als verkoper en de poster van uw winkel in Pakistan zijn dat evenmin. De algemene artikelen hebben geen betrekking op uw persoon. De aangifte van verlies van documenten is geen bewijs ter staving van uw problemen in Pakistan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelyk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelyk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelyk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoeker meent dat de loutere stelling dat niet zou voldaan zijn aan de medewerkingsplicht niet afdoende is, dat hij dit wel gedaan heeft, dat het niet is omdat hij een jaar geleden zou verzwegen hebben dat hij in het Verenigd Koninkrijk zou verbleven hebben – hetgeen hij onmiddellijk toegaf en rechtzette – dat hij geen vrees meer zou hebben omwille van zijn geloof in Pakistan. Verzoeker meent dat op deze manier de verwerende partij het verzoeker onmogelijk maakt zijn asielrelaas nog te kunnen bewijzen. In zoverre de verwerende partij stelt dat zij geen geloof hecht aan het volledige asielrelaas van verzoeker omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet zou hebben vermeld dat hij met een studentenvisum in het Verenigd Koninkrijk verbleef, argumenteert verzoeker dat in de mate er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van die aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Dienaangaande verwijst verzoeker naar rechtsleer (V. VEREECKE) en rechtspraak van de Raad van State (RvS 7 augustus 2007, nr. 173.899) en stelt hij dat hij een aanvaardbare reden heeft waarom hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet heeft aangegeven, dat het is omdat de reisagent hem zou gezegd hebben dat dit nefast zou zijn voor zijn asielaanvraag, dat het immers geloofwaardig is dat je iemand gelooft waarvan je veronderstelt dat die persoon er wel iets van afweet. Verzoeker meent dan ook dat het hem niet kan verweten worden dat hij tijdens het ene gehoor iets wel vermeldt en bij het andere niet, dat hij daarnaast zijn 'leugen' heeft rechtgezet bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Volgens verzoeker is het of de verwerende partij enkel wil onthouden dat hij gelogen heeft over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk bij zijn interview bij DVZ, terwijl hij wel een plausibele verklaring heeft afgelegd die zijn leugen verstaanbaar maakt.

2.1.2. Betreffende de motivering dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de beweerde rechtszaken aangaande de overval tegen verzoeker en dat zij het bevreemdend vindt dat verzoeker geen asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk en dat zij geen geloof hecht aan de documenten, stelt verzoeker vooreerst dat de verwerende partij hem verwijt dat hij geen asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en daaruit concludeert dat de vrees voor vervolging van verzoeker niet groot zou zijn, aangezien hij zo lang wachtte om asiel aan te vragen en dus eerst de 'tijd' nam om naar België te komen. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij hem verwijt dat hij aangeeft dat het niet mogelijk zou zijn om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk omdat hij met een studentenvisum naar voor genoemd land kwam, dat het trouwens niet de eerste Bengaal (verzoeker bedoelt waarschijnlijk Pakistan) is die met een studievizum uit het Verenigd Koninkrijk komt die beweert geen asiel te kunnen aanvragen in het Verenigd Koninkrijk omdat men er student zou zijn, dat bovendien verzoeker zelf aangeeft niet veel te weten over de asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker wijst erop dat hij, zoals de verwerende partij zelf stelt, alles onmiddellijk heeft toegegeven, dat het niet kan zijn omdat er tegenstrijdige verklaringen genoteerd werden bij de DVZ, verklaringen waarvan hij direct aangaf dat deze foutief waren, dat de vrees ten opzichte van het herkomstland, niet onderzocht dient te worden door de Belgische asielinstanties. Verzoeker stelt dat hij immers Pakistan is ontvlucht omwille van de vervolging en onderdrukking door zijn 'ahmadi' geloof, toen hij naar het Verenigd Koninkrijk ging, dat een studievizum kan aanzien worden als een 'tijdelijk beschermingsstatuut', dat desalniettemin verzoeker wel degelijk riskeert vervolgd te worden in zijn land van herkomst omwille van zijn geloof, dat de verwerende partij bovendien de vervolging van een 'ahmadi' omwille van zijn religie helemaal niet ontkent, dat ook alom gekende officiële rapporten de onderdrukking en vervolging bevestigen van religieuze minderheden zoals christenen, ahmadi en hindu's in Pakistan, waarbij verzoeker verwijst naar het bijgevoegd stuk 'Minority Rights Group International – State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2012 – Pakistan', alsook naar een bijgevoegd stuk van de 'International Federation for Human Rights', waarin de regering wordt beschuldigd te weinig te doen om de religieuze minderheden te beschermen. Verzoeker meent dat het asielrelaas nooit werd onderzocht ten opzichte van het herkomstland, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dat ondanks het feit dat hij destijds bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij een tijdje in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven met een studievizum, maar dit wel onmiddellijk heeft verteld op het CGVS, hij wel nog altijd deel is van een minderheidsgroep die onderdrukt wordt in Pakistan, dat de verwerende partij dit wel erkent maar geenszins heeft onderzocht wat de mogelijke gevolgen zijn voor verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan. Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel degelijk problemen heeft omwille van zijn geloofsovertuiging in zijn land van herkomst en dat geen

enkele overheidsinstantie naar hem luistert of helpt, dat de verwerende partij op zijn minst dient te motiveren waarom zij van mening is dat verzoeker geen gevaar loopt in zijn land van herkomst omwille van zijn ahmadi geloof. Ten tweede stelt verzoeker bij zijn vervolgingsfeiten te blijven, dat hij hiervoor documenten heeft neergelegd die hij in zijn bezit had, dat de loutere stelling van de verwerende partij dat het gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen echter evenzeer gemakkelijk is, dat verzoeker enerzijds gevraagd wordt zijn asielrelaas te bewijzen en anderzijds de documenten gewoon naast zich worden neergelegd, dat het hem werkelijk nog onmogelijk wordt gemaakt zijn asielrelaas te bewijzen, dat nergens in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dan ook dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij vervolgt dat de verwerende partij tevens de materiële motiveringsplicht schendt waarna hij een theoretische uitleg geeft betreffende voornoemde verplichting. Verzoeker meent dat de negatieve beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het feit dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas, dat ongeacht de zogenaamde contradicties die niet tegen verzoeker kunnen gebruikt worden waardoor de bewering van de verwerende partij die de beslissing staft, niet klopt. Concluderend meent verzoeker dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en dat, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing vernietigd dient te worden en teruggestuurd naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

Waar het CGVS stelt dat de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zouden zijn omdat hij met betrekking tot een bepaald punt in zijn asielrelaas een andere verklaring zou gegeven hebben op het moment van het korte interview op de zetel van de DVZ dan tijdens het echte gehoor op de zetel van het CGVS en dat een negatieve eindbeslissing zou rechtvaardigen, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar het hogervermeld arrest van de Raad van State (RvS 7 augustus 2007, nr. 173.899) waarin geoordeeld werd dat kleine tegenstellingen of vergetelheden, *quod in casu*, geen aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van de goede trouw van verzoeker, dat wat er ook van moge zijn, hij in elk geval meent dat hetgeen hij verklaarde tijdens het korte verhoor op de DVZ, waarvan hij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren nu hij op het moment van dit kort verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die erop zou kunnen toegezien hebben dat verzoeker dergelijke – op het eerste zicht – onschuldige verklaringen, aflegt, dat het zeker niet opgaat om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van verzoeker nastreeft. Verzoeker is van mening dat het Belgische asielrecht in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende gehoor op de DVZ, artikel 6 EVRM schendt, waarna verzoeker het voornoemde artikel citeert. In dit verband wijst verzoeker op het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waar het Hof reeds oordeelde dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman. Verzoeker stelt dat in de zaak Salduz de desbetreffende verzoekende partij beweerde dat haar rechten van verdediging, meer bepaald artikel 6, §3, c EVRM, geschonden waren, onder meer omdat zij geen toegang had gekregen tot een advocaat toen zij door de politie was gearresteerd, dat het EHRM een nieuwe interpretatie gaf van het recht op bijstand van een advocaat en volgde de klager in deze zaak, dat volgens het Hof, om het recht op een eerlijk proces 'praktisch en effectief te houden' de toegang tot een advocaat moet voorzien zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie, dat een beperking op die regel alleen kan als, in het licht van de specifieke omstandigheden van elke zaak, er daarvoor dwingende redenen zijn. Vervolgens meent verzoeker dat de redenering van het Hof *mutatis mutandis* (verzoeker is immers niet strafrechtelijk vervolgd maar vraagt asiel aan) ook geldt voor zijn zaak en dat dus ook zijn rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat hij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op de zetel van de DVZ, *a fortiori* omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om hem de status van vluchteling te weigeren.

Verzoeker meent dus dat het Belgisch asielrecht (net zoals het Belgische strafrecht in datzelfde opzicht) de Europese grondrechtenbescherming zoals die *in casu* gegarandeerd wordt door artikel 6 EVRM schendt, waarbij hij een citaat van H. ROLLIN aanhaalt waarin de laatstgenoemde stelde dat het EVRM door Belgische juristen wordt miskend.

Verzoeker meent aldus dat expliciet uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat verzoeker recht had op bijstand van een raadsman tijdens het eerste korte verhoor en dat de omstandigheid dat dit niet gebeurde, hem schond in zijn rechten van verdediging en dat de bestreden beslissing hier definitief door gevestigd is, dat indien de Raad het niet eens zou zijn met deze zienswijze, hij verzoekt, alvorens de debatten verder te zetten, aangaande dit tweede middel, conform artikel 249 EG-Verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 220 EG-Verdrag, dat het Europees Hof van Justitie de grondrechten doet respecteren, ofschoon de Europese Gemeenschappen formeel (nog) geen partij zijn bij het EVRM, en artikel 6 van het EU-Verdrag, waarin staat dat de Unie de toepassing van het EVRM verzekert. Verzoeker vervolgt met te stellen dat, nu de nationale asielprocedures integraal deel uitmaken van het Gemeenschapsrecht, zij dus alleszins het EVRM dienen te respecteren en dat zij in dit opzicht gecontroleerd kunnen worden door het Europese Hof van Justitie. Immers treden de lidstaten, aldus verzoeker, na het verstrijken van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG in het domein van asiel op als agenten van het gemeenschapsrecht, waarbij verzoeker vervolgens verwijst naar een stuk rechtsleer. Verzoeker vraagt de Raad dan ook, indien zij zou menen dat zijn argumentatie niet zou volstaan om over te gaan tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing, conform artikel 249 EG Verdrag, volgende vraag te willen stellen aan het Europese Hof van Justitie: *“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en de rechten van verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op de zetel van DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag ?”*

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire bescherming te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- 'Minority Rights Group International – State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2012 - Pakistan'
- 'International Federation for Human Rights – Pakistan: Government must do more to protect minorities 2011'

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

2.6.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker dat hij wel voldaan heeft aan de medewerkingsplicht niet kan overtuigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker het beschikken over een Pakistaans paspoort en het verkrijgen een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk aanvankelijk heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Uit zijn verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 oktober 2011 blijkt dat verzoeker gevraagd werd naar zijn huidig en laatste adres (verklaring DVZ, vraag 9). Als laatste adres gaf verzoeker een adres op in Punjab, Pakistan, doch niet in het Verenigd Koninkrijk. Op de vraag om een kort overzicht te geven van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren met datum van aankomst en vertrek van dat adres, laat verzoeker eveneens na om zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk te vermelden. Verder verklaarde verzoeker dat hij met een vals paspoort reisde en dat hij geen visum heeft verkregen voor een Europees land (verklaring DVZ, vragen 21 en 23). Verzoeker heeft de informatie van het United Kingdom Border Agency, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd en ook verkregen heeft voor het Verenigd Koninkrijk, in eerste instantie verzwegen voor de DVZ. Eveneens blijkt dat verzoeker gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Verzoeker verklaarde aanvankelijk immers dat hij in september 2011 rechtstreeks van Pakistan, waar hij volgens zijn verklaringen op 20 september 2011 vertrok, via Doha naar België is gereisd (verklaring DVZ, vraag 35). Echter, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker toe dat hij van januari 2011 tot september 2011 in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan.

Waar verzoeker meent dat het niet is omdat hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk zou hebben verzwegen dat hij geen vrees meer zou hebben omwille van zijn geloof in Pakistan, dat op deze manier de verwerende partij het hem onmogelijk maakt zijn asielrelaas nog te kunnen bewijzen, gaat verzoeker ervan uit dat het beoordelen van de algehele geloofwaardigheid van verzoeker irrelevant is bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden met betrekking tot het hebben van een paspoort, zijn afgelegde reisroute en zijn verblijf in andere landen wel degelijk relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf aldaar, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept.

In zoverre verzoeker meent dat in de mate dat zich contradicties en omissies in het verhaal van verzoeker voordoen, deze niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten, wijst de Raad erop dat verzoeker *in casu* bezwaarlijk kan spreken over een (kleine) vergetelheid of omissie, nu uit de stukken van het administratief dossier, zoals hierboven weergegeven, blijkt dat verzoeker expliciet gevraagd werd naar eventuele verblijfsstatussen in andere landen alsook

naar zijn reisweg vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker had aldus verschillende keren de mogelijkheid, als antwoord op een expliciete vraag, om zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk te vermelden, zodat zijn verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak betreffende omissies/vergetelheden niet dienstig is.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij een aanvaardbare reden heeft waarom hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet heeft aangegeven en hiervoor verwijst naar de raad van de reisagent, kan hij niet overtuigen. Indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, dan is het geenszins aannemelijk dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten van het land waar hij verblijft, zijnde het Verenigd Koninkrijk, doch zich slechts schikt naar de raad van de reisagent.

2.6.2. Waar verzoeker het niet indienen van een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk tracht te vergoelijken en dienaangaande stelt dat hij niet de eerste Bengaal (verzoeker bedoelt waarschijnlijk Pakistan) is die met een studievizum uit het Verenigd Koninkrijk komt die beweert geen asiel te kunnen aanvragen in het Verenigd Koninkrijk omdat men er student zou zijn, dat bovendien hij zelf heeft aangegeven niet veel te weten over de asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk, wijst de Raad erop dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bescherming zou gezocht hebben van zodra hij in een derde land, *in casu* het Verenigd Koninkrijk, aankwam, dat een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, geacht wordt bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag in te dienen. Het feit dat verzoeker na een maandenlang verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend wijst er op dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees.

Waar verzoeker nog wil laten uitschijnen dat een studentenvizum kan beschouwd worden als een tijdelijk beschermingsstatuut waardoor het niet nodig was een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk in te dienen, wijst de Raad erop dat een studentenvizum enkel een tijdelijk verblijfsrecht in een bepaald land verschaft, doch geenszins een beschermingsstatuut. De Raad herhaalt dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bescherming zou gezocht hebben van zodra hij in een derde land, *in casu* het Verenigd Koninkrijk, aankwam, dat een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, geacht wordt bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag in te dienen.

In zoverre verzoeker nogmaals stelt dat het niet kan zijn dat, omdat er tegenstrijdige verklaringen genoteerd werden bij DVZ, die hij onmiddellijk heeft toegegeven, dat de vrees ten opzichte van het herkomstland, niet onderzocht dient te worden door de Belgische asielinstanties, dat hij immers Pakistan is ontvlucht omwille van de vervolging en onderdrukking door zijn 'ahmadi' geloof, dat hij wel degelijk riskeert vervolgd te worden in zijn land van herkomst omwille van zijn geloof, dat de verwerende partij bovendien de vervolging van een 'ahmadi' omwille van zijn religie helemaal niet ontkent, dat ook alom gekende officiële rapporten de onderdrukking en vervolging bevestigen van religieuze minderheden zoals christenen, ahmadi en hindu's in Pakistan, waarbij verzoeker verwijst naar een rapport, alsook onder verwijzing naar een rapport stelt dat de regering wordt beschuldigd te weinig te doen om de religieuze minderheden te beschermen, dat zijn asielrelaas nooit werd onderzocht ten opzichte van het herkomstland, dat ondanks het feit dat hij destijds bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij een tijdje in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven met een studievizum, maar dit wel onmiddellijk heeft verteld op het CGVS, hij wel nog altijd deel is van een minderheidsgroep die onderdrukt wordt in Pakistan, dat de verwerende partij dit wel erkent maar geenszins heeft onderzocht wat de mogelijke gevolgen zijn voor verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan en dat de verwerende partij op zijn minst dient te motiveren waarom zij van mening is dat verzoeker geen gevaar loopt in zijn land van herkomst omwille van zijn ahmadi geloof, alsook nog stelt dat nergens gemotiveerd wordt over de vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst, kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker gaat immers voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Naast de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden en dat deze vaststelling op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnt waardoor er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers overige verklaringen, motiveert de verwerende partij immers eveneens wat volgt:

"Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen

geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging, en meerbepaald omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u werd gezegd dat u er geen asiel kon aanvragen omdat u er met een studentervisum naartoe gereisd bent en dat u niet veel weet van een asielpcedure in het VK (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ten tweede merkt het CGVS op dat u, ondanks dat u toegeeft in 2011 grotendeels in het VK te hebben verbleven, toch bij uw asielrelaas blijft zoals verteld in uw vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ (zie CGVS vragenlijst). U blijft er bij dat u in augustus 2011 aangeklaagd werd, ook al was u toen in het VK. Dit komt weinig geloofwaardig over. Als u werkelijk al van 22 januari 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.5) in het VK was, waarom zou u dan (valselijk) worden aangeklaagd in augustus 2011. Dit houdt weinig steek, des te meer daar de feiten zouden terug gaan 2009, wanneer u zogenaamd personen zou hebben bekeerd (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). Wat er ook van zij, het lijkt er op dat u weliswaar uw verblijf in het VK wil toegeven, maar toch wil blijven vasthouden aan uw asielrelaas.

Ten derde kan u geen enkel overtuigend stuk voorleggen dat deze problemen zou kunnen staven. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen. De kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De gecertificeerde fotokopie van de klacht tegen u dateert, zoals gezegd, van meer dan een half jaar na uw vertrek uit Pakistan. Dat men u dan wil aanklagen, houdt geen steek en de authenticiteit ervan kan dan ook danig in twijfel worden getrokken, des te meer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse of vervalse documenten kunnen worden verkregen. De twee gecertificeerde fotokopieën van FIR's hebben enkel betrekking op uw ouders en dateren van 1993 en 1996, meer dan tien jaar voor uw beweerde problemen. Het attest van de ahmadiyya gemeenschap is een begin van bewijs dat u voorzitter was van khuddam-ul-ahmadiyya. Ook dit wordt niet betwist. De vier badges van de ahmadiyya gemeenschap in België, de twee betalingsbewijzen van de ahmadiyya gemeenschap in België, het certificaat van de ahmadiyya gemeenschap in België en de foto tonen aan dat u tot de ahmadiyya gemeenschap behoort. Dit stelt het CGVS niet ter discussie. Het attest van bekering van drie personen is geen bewijs van uw gestelde problemen, uw naam staat er immers nergens in vermeld en u toont geen band aan met deze bekeringen. Het schoolcertificaat, het certificaat van registratie als verkoper en de poster van uw winkel in Pakistan zijn dat evenmin. De algemene artikelen hebben geen betrekking op uw persoon. De aangifte van verlies van documenten is geen bewijs ter staving van uw problemen in Pakistan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Betreffende verzoekers verwijzing in de toelichting bij het eerste middel naar de algemene situatie van de ahmadi, een religieuze minderheidsgroep, in Pakistan en zijn verwijzing naar verschillende rapporten, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de situatie in Pakistan en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst voor de religieuze minderheden dat zou blijken uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Waar verzoeker louter stelt bij zijn vervolgingsfeiten te blijven, weerlegt, noch ontkracht hij de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat hij documenten heeft

neergelegd en dat de loutere stelling van de verwerende partij dat het gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen echter evenzeer gemakkelijk is, dat verzoeker enerzijds gevraagd wordt zijn asielrelaas te bewijzen en anderzijds de documenten gewoon naast zich worden neergelegd, dat het hem werkelijk nog onmogelijk wordt gemaakt zijn asielrelaas te bewijzen, wijst de Raad erop dat enkel met betrekking tot de gecertificeerde fotokopie van de klacht tegen verzoeker door de verwerende partij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse of vervalste documenten kunnen worden verkregen. Waar verzoeker aldus meent dat de verwerende partij het desbetreffende document buiten beschouwing laat louter op basis van deze informatie en dat dit gemakkelijk is, gaat hij voorbij aan het geheel van de motivering betreffende voornoemd document. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal motiveerde als volgt *'De gecertificeerde fotokopie van de klacht tegen u dateert, zoals gezegd, van meer dan een half jaar na uw vertrek uit Pakistan. Dat men u dan wil aanklagen, houdt geen steek en de authenticiteit ervan kan dan ook danig in twijfel worden getrokken, (...)'*. Verzoeker weerlegt deze motieven niet. De Raad wijst er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde overige documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar en de vaststelling dat verzoeker vasthoudt aan zijn asielrelaas zoals verteld ter gelegenheid van de vragenlijst voor het CGVS, waarbij hij stelt dat de politie op 20 augustus 2011 een FIR maakte tegen hem en dat hij besloot een paar dagen later de stad te verlaten (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5) terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS toegeeft op dat ogenblik in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven, kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvV 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.10. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaring op de DVZ, de vragenlijst CGVS en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.11. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Verzoeker betwist de motivering met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet, zodat de motivering *'Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.' wordt overgenomen door de Raad.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. Aangaande de aangevoerde schendingen in het tweede middel, ziet de Raad niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.15. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel een schending van artikel 6 EVRM aanvoert omdat een asielzoeker niet kan worden bijgestaan door een raadsman tijdens het eerste korte verhoor bij de DVZ terwijl zijn verklaringen wel gebruikt kunnen worden om een negatief gevolg te geven aan een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet onverkort van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)).

2.17. Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van

Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.18. Waar verzoeker nog lijkt te laten uitschijnen dat het feit dat zijn gehoor bij de DVZ kort was en dus niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.20. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER